

* aan het BEGIN

Misschien zijn er onder u die denken: maar dat is een ver-gissing! Dat moet zijn: bij het einde. Want immers: in de dagen, die achter ons liggen, zijn zooveel vastigheden in ons leven omgestooten. We zijn uit onze zekerheid weg-gerukt. Dit kan niet anders heeten dan: het einde.

En ge hebt gelijk. Doch zoolang niet het groote eind gekomen is, — de voleinding; zoolang niet alle dingen nieuw zijn gemaakt voor eeuwig; zoolang houdt voor ons, die op de aarde wonen, alle einde een nieuw begin in. We kunnen niet in vol-strekten zin stil staan. We moeten verder, willens of onwillens.

Er zijn er onder ons, die iets dergelijks ervoeren in hun persoonlijk leven, vroeger reeds. Ze gevoelden zich, omdat ze een groot verlies leden, zoo ontworteld, dat ze dachten: dit is het einde van alles. Na dit oogenblik leef ik niet echt meer. Als ze na veel jaren op dat oogenblik terug zien, weten ze: het was in zekeren zin zooals ik het toen voelde. Dit was een keerpunt en precies zooals vroeger is het nooit weer geweest. Maar ze zullen, wanneer ze kinderen van God zijn, ook moeten getuigen: ik kwam toen op een nieuwen en moeilijken weg, doch ook daar is God met mij geweest. Hij gaf mij meer dan ik in mijn verdriet had durven denken en hopen.

Zoo staan wij nu allen, al is het voor den één moeilijker dan voor den ander. We moeten verder, willens of onwillens. We weten niet, wat ons nog te wachten staat en daarom zijn we bang. Doch aan het feit, dat we verder moeten; dat we reeds een nieuw begin hadden gemaakt, nog voor we ons hiervan bewust waren, verandert dit niets.

We klagen misschien: maar het is zoo moeilijk om verder te gaan met niets dan onzekerheid om ons heen! Als we vroeger een nieuw begin maakten, dan wisten we, waarheen ons doel was. Nu schijnt de heele wereldorde een groot vraagteken.

Ja, wisten we vroeger echt en zeker, waarheen we gingen? We dachten, dat we het wisten. We hoopten, dat het zou zijn, zooals we het ons voorstelden. Maar hadden we echt zekerheid? En verleerden we niet te zeer, juist omdat we ons zoo zeker waanden, elken dag en elk uur te aanvaarden van onzen Vader in de hemelen, juist zooals Hij het ons gaf en zooals Hij het voor ons goed

vond? En als we dat niet verleerden, wel, dan is er niet wezenlijk iets veranderd. Want ook nu nog zijn er dingen, waarvan we volstrekt zeker kunnen zijn. „Ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen noch machten, noch krachten, noch heden noch toekomst, noch eenig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heer!” Hebben we meer noodig om verder te durven gaan? Om een nieuw begin te durven maken, ook nu?

Doch er is nog iets waarvan we zeker kunnen zijn. En ook zeker moeten zijn. En dat is dit, dat, zoolang God ons hier beneden laat, Hij ook werk voor ons heeft. En dat wij er naar hebben te streven dat werk zoo getrouw mogelijk te vervullen. Ook wij als vrouwen, als Christenvrouwen, op de plaats, die God ons aanwees. Onder de omstandigheden, waaronder Hij ons leven doet. En

nu kan de één niet voor de ander zeggen: dat precies is uw werk. Want onze omgeving en onze omstandigheden zijn verschillend. Doch er zullen vragen naar voren komen en er zullen omstandigheden zijn, die ons allen aangaan. We staan nog te zeer aan het begin en er is nog te veel onzekerheid, dan dat we nu reeds zouden kunnen zeggen: dit en dat wordt er van ons gevraagd. Alleen dit ééne weten we wel: we hebben, als vrouwen, te dienen. God en onze naaste. Over het hoe en het wat zullen we ons telkens hebben te beraden. We zullen daarbij elkaar moeten helpen, gelijk we dat ook vroeger probeerden te doen. En ik hoop, dat ook ons Blad daarbij een schakel kan blijven, die ons doet gevoelen, dat we bij elkaar behooren en dat we elkaar noodig hebben.

Doch vóór alles ga dit eene: Dat we het nieuwe, waarvoor we ongetwijfeld telkens geplaatst zullen worden, aanvaarden in vertrouwen op God. En daarom moest de herinnering aan Zijn trouw vooraf gaan aan onze bezinning op onze taak.

J. M. W.-W.

